

[Kaj Poulsen]

Hvis ikke vi tør tage fat i det, får vi aldrig rettet det arbejdsmarked op. Det, der vil blive indgået aftale mellem regeringen og Socialdemokratiet om, vil være en lille begyndelse på den opretning. Vi tror, at vi kan få arbejdsgiverne til at indse, at nu er det slut med bare at sjakke med kvinderne på arbejdsmarkedet, hvad de har gjort i mange år.

Jeg synes nok, at fru Lilli Gyldenkilde ikke bare skulle have lyttet til sin egen indre stemme og taget hensyn til de stærke stålnerver. I den offentlige debat om lovforslag nr. L 57 før den 9. december fortalte arbejdsministeren fornøjeligt, at han forhandlede både med Socialdemokratiet og med Fremskridtspartiet. Fremskridtsfolk udtalte sig lystigt om, hvad det var, de havde lyst til på området. Bl.a. blev det nævnt, at hvis de fik indflydelse på finansloven, var der såmænd ikke noget i vejen for, at de kunne ændre opfattelse med hensyn til lovforslag nr. L 57. Eller hvis det var helt umuligt, så kunne man tænke sig fra Fremskridtspartiets side at foreslå en nedsættelse af dagpengene.

Jeg må indrømme, at med et Folketing, der ser ud som det, vi har her, skal der mere end almindeligt stærke nerver til kynisk at læne sig tilbage i stolen og sige: De tør ikke! Det skal der mere end almindeligt stærke nerver til. Vi har ikke lyst til at lade de dårligst stillede på arbejdsmarkedet, nemlig de ledige, løbe så store risici med så nonchalant en indstilling. Det er baggrunden for, at vi har taget del i de her forhandlinger og har nået et resultat, som er mange fold bedre end det, man kunne risikere.

Lilli Gyldenkilde (SF):

Jeg kan forstå, at arbejdsministeren er af den mening, at SF har fortolket de svar, der er kommet vedrørende de rådighedsstramninger, der ligger i det her forslag, lidt for venligt. Jeg tror, det var ordvalget.

Det er jeg ked af, hvis det er rigtigt. Men jeg vil nøje granske, hvilket ordvalg ministeren brugte, for jeg synes også, jeg hørte en nuance, og jeg mener at have lidt sans for nuancer. Der kan jo ikke tolkes i strid med, hvad der ligger i de her svar. Det håber jeg jeg har forstået rigtigt, for vi ved, at der skal være forhandlinger med andre uden for det her hus om, hvordan disse regler skal være.

Det er det ene, der kalder mig op i denne se-ne aften. Det andet er til hr. Kaj Poulsen.

Jeg skal sige til hr. Kaj Poulsen og til Socialdemokrater i øvrigt, at det er nu ikke så rart, hvis det ligesom bliver skudt SF i skoene, at vi ikke skulle have omsorg for de svage, at vi ikke skulle have omsorg for kvinder på arbejdsmarkedet. Det har vi faktisk, og det er grunden til, at vi ikke vil være med til dette indgreb over for de deltidsarbejdende på supplerende understøttelse.

Jeg kan forsikre for, at hvis vi var 100 pct. sikre på, at vi kan anvise dem et fuldtidsarbejde, når de gerne vil have det – når de er fuldtidsforsikrede, er det, fordi de gerne vil have fuldtidsarbejde – så kunne vi ikke drømme om at gå imod det her, men vi ved altså noget om, hvor stor arbejdsløsheden er. Vi ved, at vi står med et forlig, hvorefter der i 1989 og 1990 skal skaffes 79.000 uddannelses- og arbejdstilbud. Og så kommer man med det her oveni.

Jeg ved godt, at arbejdsministeren er optimistisk og i et svar har sagt: Jamen o.k., vi har skaffet mange flere arbejdstilbud tidligere. Hvad er der blevet ud af det? Er der blevet fast arbejde ud af det? Nej, der er blevet rotation for de arbejdsløse ud af det.

Derfor er vi ikke med på denne her. At jeg vurderer det lidt anderledes, end Socialdemokratiet gør, mener jeg jeg må have lov til. Vi tilhører jo dog forskellige partier, selv om vi gerne på mange områder vil samarbejde med Socialdemokratiet.

Socialdemokratiet står efter min mening med det allerbedste kort på hånden, som hedder, at denne regering ikke ønsker, at der er uro på bagsmækken. Det vil sige, at det har betydning for trepartsdrøftelserne og for overenskomstforhandlingerne osv. Vi har set denne regering kyst, fordi der stod 285.000 nede på Slotspladsen efter et indgreb i overenskomsterne. Hvad skete der året efter? Ingen indgreb. Hvad hører vi her fra talerstolen gang på gang arbejdsministeren stå og sige? Ja, det er sådan, at der er somme, der er begyndt at kalde ham den socialdemokratiske arbejdsminister hr. Henning Dyremose.

Man hører ustandselig: Vi skal samarbejde parterne imellem. Det betyder, at Socialdemokratiet efter min bedste mening har stået med et våben i hånden – hvis vi nu skal blive i krigsproget – som gjorde, at det ikke var nødvendigt, at man havde taget fat i den efter min mening svage gruppe, fordi lovforslag L 57 ikke